

[C. F. Sørensen.]

ningen den 23. Maj. Om denne Afgørelse nærer jeg ingen Tvivl; Landstingsvælgernes Dom den 3. April var saa klar, at det maa betyde Folkestyrets endelige Gennemførelse i Danmark.

Jeg anbefaler Grundlovsforslaget til Vedtagelse med saa mange Stemmer i dette høje Ting som muligt.

Hauch: Grundlovsforslagets Skæbne i Rigsdagen blev jo i Virkeligheden afgjort paa et tidligere Tidspunkt, nemlig ved de Forhandlinger, som fandt Sted imellem Regeringspartierne og Dele af Det konservative Folkeparti under Kommissionsarbejdet. Der kunde ganske vist teoretisk være sket dette ved det sidste Valg, at der ikke var blevet Flertal her i Rigsdagen for Gennemførelsen af Forslaget, men selv om man nok tør sige, at Regeringspartierne ved det stedfundne Valg havde Lejlighed til at mærke nogle Smaarusk i Haartoppen, betød det ikke noget med Hensyn til Spørgsmaalet om Grundlovens Gennemførelse. Det er klart, at Enkelthederne i det foreliggende Grundlovsforslag ikke mere lader sig ændre; det vil blive vedtaget i det høje Landsting, ligesom det er blevet vedtaget i det høje Folketing, og saa er der kun tilbage Spørgsmaalet om Vælgernes Ja eller Nej til Forslaget. Naar man ser hen til, med hvor stort et Flertal Grundlovsforslaget er vedtaget i Folketinget, og med hvor stort et Flertal det vil blive vedtaget i det høje Landsting, kunde man mene, at der ikke var nogen Grund til Usikkerhed, men saadan ligger Forholdet ikke. Det er let at se, og det blev ogsaa kraftigt understreget ved de Forhandlinger, der fandt Sted i det høje Folketing, hvorunder de allierede Partier allerede begyndte at nappes om, hvem der rettelig bør have Ansvaret, hvis Grundlovsforslaget forkastes af Vælgerne. Det var ikke uinteressant at se, at man fra konservativ Side, gennem en Udtalelse af Folketingsmand Korsgaard, ønskede at understrege, at dersom det gik galt, kunde det i hvert Fald ikke være Det konservative Folkepartis Skyld, saa maatte det være Socialdemokraterne, der havde Ansvaret. Og de Svar, som man fra socialdemokratisk Side gav paa denne Venlighed, gik ud paa, at dersom Folkeafstemningen gik Forslaget imod, havde man inden for Socialdemokratiet den faste Overbevisning, at saa var det de konservative Vælgernes Skyld.

Af denne i og for sig interessante Forhandling ser man, at de allierede Parter

ikke føler sig sikre med Hensyn til, hvilken Stilling Befolkningen, naar det kommer til Stykket, vil tage til dette Barn af Samhørigheden, dette Resultat af de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem Det konservative Folkeparti og Regeringspartierne. Og det viser sig allerede nu, at det slet ikke er saa let at føre Agitationen for Forslaget ude i Befolkningen. Fra konservativ Side har man meget kraftigt understreget, at nu maatte de konservative Vælgere slutte op om dette Forslag, for nu gjaldt det intet mindre end en Fjernelse af det røde Landsting; det skulde være den væsentligste Argumentation fra konservativ Side for Landstingets Afskaffelse; og det er jo meget muligt, at en Argumentation af den Beskaffenhed kan øve en vis Indflydelse i konservative Kredse, men det er tilstrækkelig bekendt og paaagtet, ogsaa inden for Regeringspartiernes Kreds, at man ikke kan være bombesikker paa, at netop den Argumentation i særlig Grad er egnet til at presse de socialdemokratiske Vælgere frem til Afstemningsbordene, naar der stemmes om Grundloven. Man ser heraf, hvor vanskeligt det hele ligger for de allierede Partier her paa Rigsdagen.

Det bør heller ikke lades ude af Betragtning, at naar Regeringspartierne og navnlig Socialdemokratiet var i Stand til at indkassere en saa stor Sejr ved det sidste Landstingsvalg, skyldtes det forskellige Omstændigheder. Jeg har selv i et socialdemokratisk Provinsblad set den Kendsgerning paapeget, at der knyttede sig meget Valgheld til Socialdemokratiets Sejr. Man tør vel endda sige, at der i en sjælden Grad knyttede sig Lotteriheld til denne Sejr; og nægtes kan det heller ikke, at Det konservative Folkeparti ved Valget i Roskilde leverede et rødt Stænk til det høje Landsting, som kunde have været undgaaet, hvis man vilde det. Jeg kan se, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) føler sig ubehageligt berørt af hele dette Forhold, hvad jeg i og for sig meget godt forstaaer. (*Hendriksen:* Ja, paa Venstres Vegne!). Men nu faar vi se, hvordan det gaar.

Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Statsminister under Forhandlingerne i Folketinget har udtalt sig om, hvad der vilde ske, for saa vidt Folkeafstemningen gik Alliancen imod, idet den højtærede Statsminister har henvist til, at dersom dette skulde ske, skulde den danske Befolkning ikke regne med, at man vilde fortsætte sine Bestræbelser for Gennem-